

РЕШЕНИЕ

№ 7464

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **78** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Й. К. Г., чрез процесуален представител адв. Е. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП с № 25-4332-005520/13.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващият счита, че възприетата от органа фактическа обстановка не кореспондира с действителността. Категорично твърди, че не е участвал в извършването на твърдяното нарушение. Моли се за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован за откритото съдебно заседание, се явява лично и се представлява от адв. Е. Д., която поддържа жалбата и искането за отмяна на заповедта.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.10.2025 г. срещу Й. К. Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 3222008 за това, че на същата дата, като водач на МПС, в [населено място], по [улица]срещу номер 2, с посока на движение от кв. Д. М. към л. „Д. П.“ управлява лек автомобил

БМВ 320Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. Й. Г.. В АУАН е отразено, че водачът форсира двигателя на автомобила, превърта задните задвижващи колела, поднася задната част на автомобила по посока на движение, като навлиза в насрещното платно за движение, с което създава предпоставка за възникване на ПТП, като не използва по предназначение автомобила за превоз на хора и товари. Посочено е, че водачът е сам в автомобила. Констатирано е извършено нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП, с която за извършено от Й. К. Г. нарушение е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Събрани са гласни доказателствени средства.

Според сведенията на К. Й. Г. – баща на жабоподателя, на 10.11.2025 г. е изпратил сина си от фирмата „М. дизайн 26“, намираща се в индустриалната зона в Б., да вземе обяд, като му е предоставил личния си автомобил. Й. се забавил значително, тъй като бил спрял от служители на Пътна полиция и му бил съставен акт за дрифт. По думите на свидетеля синът му обяснил, че не е дрифтирал умишлено, а автомобилът е поднесъл при опит да избегне неравност на пътя, след което е овладял колата и е бил спрял. Свидетелят твърди, че Й. му е казал, че е бил принуден да подпише акта под заплахата, че ще бъде отведен в районното управление. Заявява, че доколкото му е известно, Й. не е навлизал в насрещното платно. Посочва, че откакто синът му има шофьорска книжка, му е предоставял автомобил и го е наблюдавал чрез познати, като е убеден, че не шофира рисково, не дрифтира и не участва в гонки. Признава, че е имал дребни нарушения (като липса на аптечка или пожарогасител, неправилно паркиране), но не и по-сериозни. Свидетелят посочва, че не е присъствал в автомобила по време на случая, а е бил на работа в цеха на фирмата. Показанията му относно инцидента се основават на разказа на сина му.

Свидетелят П. В. Р. заявява, че през м. ноември е бил в заведение близо до мястото, където е спрял за проверка жабоподателят. Малко след като видял автомобила му, след около 3–4 минути на мястото пристигнали полицейски патрул. Тъй като познава бащата на Й., веднага му се обадил, защото предположил, че е станал инцидент. По отношение на движението на автомобила свидетелят посочва, че според него улицата е двупосочна и че Й. не е навлизал в насрещното платно, а е останал в своето. Намирал се е малко след кръстовището и е останал с впечатление, че автомобилът е поднесъл, вероятно при опит да се избегне дупка на пътя. Не е видял въртене на гуми, дрифт или умишлено рисково шофиране. Не може да потвърди, че автомобилът се е движел с висока скорост. Относно действията след пристигането на контролните органи свидетелят посочва, че е останал на място още 4–5 минути, но не е присъствал на разговори с полицаите и не знае дали са съставяни документи.

По делото са приобщени АУАН, заверено копие на НП № 25-4332-03056/03.12.2025 г., докладна записка от мл. инспектор М. К. – очевидец, подписано от нарушителя сведения, заверено копие на покана за доброволно изпълнение, справка АИС-КАТ-Регистрация, справка картон на водача и заверени копия от заповеди относно компетентността на актосъставителя и на издателя на ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално

допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", и 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, съобразно която Отдел ПП при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР могат да издават заповеди по чл. 172, ал. 2 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 32/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 53 заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Неоснователно е възражението, че актът не посочва конкретно нарушената разпоредба, включена в състава на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП. В ЗППАМ словесно е описано извършеното от жалбоподателя нарушение – водачът използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като форсира двигателя на автомобила, превърта задните задвижващи колела, поднася задната част на автомобила по посока на движение, като навлиза в насрещното платно за движение, което създава предпоставка за възникване на ПТП. Описаното неправомерно поведение е квалифицирано в АУАН по чл. 104б, т. 2. от ЗДвП, а този състав на нарушението е в диспозицията на санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Макар последната да не е цитирана изрично в акта, същата е възпроизведена в словесното му съдържание, поради което неоснователно е възражението в жалбата, че оспорващият не е запознат в какво нарушение е обвинен. Несподелима е и тезата, че същият е лишен от възможността да организира защитата си, т.к. процесуалното му поведение и направените доказателствени искания са все в посока да опровергават констатациите за извършено нарушение

на чл. 104б, т. 2, респ. чл. 175а, ал. 1, изр. първо, предл. второ ЗДвП.

По материалната законосъобразност на акта:

Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК - цитиран е в обстоятелствената част на заповедта. Актът е съставен в присъствието на свидетел - очевидец, който лично е възприел движението на автомобила. В изготвената от мл. инсп. М. К. докладна записка е отразено, че водачът е подал рязко газ, задните гуми са започнали да превъртат, при което автомобилът е започнал да криволичи и е навлязъл в насрещното платно за движение. Подаден е светлинен и звуков сигнал на водача да отбие на безопасно място. На въпрос на контролните органи водачът е заявил, че решил да „изпробва“ автомобила. Така установените факти кореспондират с отразеното в АУАН.

Друго не следва от показанията на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели, чиито сведения съдът преценява с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК. Свидетелят К. Й. Г. е баща на жалбоподателя и заинтересован от изхода на делото в негова полза. Освен това, същият не е възприел лично фактите от извършената на 30.10.2025 г. полицейска проверка, нито е бил пряк свидетел /очевидец/ на движението на автомобила, управляван от сина му. Свидетелят П. В. Р. описва ситуация от м. ноември 2025 г., докато в случая с оспорената ЗППАМ е санкционирано поведение на жалбоподателя на 30.10.2025 г. Неовите показания са в противоречие с останалата доказателствена съвкупност, а именно АУАН и докладна записка на вписания в акта очевидец. Предвид това и наличието на много близки приятелски отношения на свидетеля с жалбоподателя, същите не се кредитират като достоверни.

С оглед изложеното съдът намира, че отразените в АУАН фактически обстоятелства не са опровергани от жалбоподателя. Оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материално-правни норми. От събраните по делото и обсъдени по-горе доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели. Несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП.

Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.

В случая, както беше посочено по-горе, е била осъществена именно хипотезата на тази разпоредба от страна на жалбоподателя. В този смисъл диспозицията на нормата е била реализирана, като е приложена предвидена в нея принудителна административна мярка.

Съдът намира за необходимо изрично да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна

същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил конкретната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", подб. „дд“ от ЗДвП. Анализът на събраните доказателства налага еднозначен и категоричен извод, че са налице всички законово предвидени основания за издаване точно на такава ЗППАМ, както и че същата е издадена в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането ѝ не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен да другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушение. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време.

Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна. Оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е също и целта на закона. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София-град, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. К. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ от ЗДвП с № 25-4332-005520/13.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на жалбоподателя с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: